

[Mads Eg Damgaard.]

alle lovforslag kunne behandles så grundigt i denne samling, så skulle jeg være helt tilfreds. Vi har gået paragraf for paragraf igennem, og når hr. Holm Tved siger, der har været 6 møder, så må han enten have husket forkert eller have vendt sit manuskript på hovedet, for der har været 9 møder.

Flertallet — og naturligvis jeg personlig — finder, det er langt det bedste, at vi har baseret denne lovgivning på forsikringsmæssig basis. Det er forsikringsselskaberne, der har administrationen, de har de trænedes folk, de kan den slags ting, og jeg ville jo da også tro, at hvis der skulle komme så store ulykker over vort land ved krigshandlinger, så måtte staten, om det var den, der ellers forestod administrationen af denne lov, alligevel ty til forsikringsselskaberne og disses folk, fordi det er dem, der kan den slags ting.

Jeg er helt enig med den højtærede handelsminister i, at naturligvis kan man ikke helt gardere sig mod disse frygtelige skader, der kan opstå, men så må staten naturligvis på en eller anden måde træde til, og vi har da heldigvis det at håbe, at der ikke sker større skader, end at det kan ordnes efter denne lovgivning og som sagt efter de forsikringsmæssige principper.

Efter denne grundige behandling i udvalget, som jeg nævnte, har handelsministeren stillet ændringsforslag, som af de 47 paragraffer, det oprindelige lovforslag indeholdt, ændrer de 20, en del af dem væsentligt.

Jeg kan nævne, at i det oprindelige forslag opererede man med et maksimumsbeløb på 200.000 kr. for privat indbo, som automatisk ville være forsikret sammen med ejendommen. Nu kunne man jo tænke sig, at mange mennesker slet ikke har et indbo, der har nær så stor en værdi, og når de alligevel skulle betale præmie efter et beløb på 200.000 kr., kunne der godt opstå en vis social slagside her, hvorfor vi har foreslået, at de 200.000 kr. ændres til 100.000 kr. — stadig væk med mulighed for, at de, der ønsker yderligere forsikret, de, der har indbo over dette beløb, blot kan meddele selskaberne, at de ønsker indbo yderligere forsikret, hvis de skønner, de

har derudover; naturligvis må de så også betale præmien herfor.

En anden vigtig ting, der foreslås ændret, er det forhold, at i det oprindelige lovforslag var der ikke sikret hel nyanskaffelse. Hvis en ejendom blev totalt skadet, skulle den vurderes, og det betød ikke, at man uden videre kunne få en helt ny ejendom, altså nyværdiforsikring. Dette ændres nu, således at man ved total skade er nyværdiforsikret, således at der kan bygges en ny ejendom. Det er også rimeligt, og det bruger man i øvrigt overalt i forsikringsbranchen i dag.

Ved første behandling omtalte jeg et bestemt problem, nemlig dette: hvordan kan man tilbagebetale for meget erlagt forsikringspræmie til de retmæssige ejere? Det var et problem, man havde efter sidste krig, et ret stort problem, som man havde meget besvær med at finde ud af, og det endte da også med, at man ikke kunne tilbagebetale de 22 mill. kr., det drejede sig om, til deres retmæssige ejere. Problemet består naturligvis stadig væk, men jeg tror, det er meget formindsket ved, at der nu er tale om a conto-opkrævning, eventuelt så beskeden, at der senere skal en regulering til og en indbetaling ved eventuel krigsskade, med andre ord en delvis bagudbetaling af forsikringspræmierne. Herved kan man bedre undgå for meget erlagt forsikringspræmie.

Flertallet kan altså anbefale dette lovforslag. Når hr. Holm Tved siger, at han kan ikke forstå, det haster så meget med at få et sådant lovforslag færdiggjort og vedtaget, så kan han selvfølgelig nok have en del ret deri, eftersom vi jo ikke regner med nogen af os, at vi skal komme ud i krigslignende tilstande og den slags ting, det er klart. På den anden side så kan man også spørge sig selv: ja men hvornår skal man så have loven? Man skal da i alt fald helst have den, inden der sker noget.

Jeg synes ikke, man med rette kan hævde, at der her er tale om lovjaskeri. Hr. Holm Tved omtaler kommissionen, der har siddet i 6 år, og spørger: hvordan skal udvalget så kunne behandle lovforslaget på 6 måneder ved 9 møder? Hertil kan man sige: ja men kommissionen har jo gjort et stort